

KOLDO ALDALUR
KAZETARIA

Estrategikoak

Esku artean dugun proiektuaren azken helburua garbi izanik, erabaki estrategikoak hartzean, dauzkagun baliabideak egokiro nola erabil ditzakegun aztertu behar ei dugu.

Estrategikoa, proiektua, baliabi-deak... Hitz handiak. Omen.

Ezin omen zaie eskatu kirol emanaldietan urteetan aditu rolean aritu direnei, komunikazio tresna duten hizkuntza, lanetik kanpo, landu dezaten. Ez omen dute soldatatxoa jasotzen euskaraz txukun aritzeagatik, adituak izateagatik baizik.

Era berean, ezin omen zaie eskatu prentsaurrekoetara azaltzen diren kirolariei, ahalegintxoa egin, eta euskara landuxeagoa erabil dezaten. Kirolariak dira, ez euskara irakasleak.

Ez omen da ulertzekoa, kirolari elkarriketatuek erdaraz ere baldin badaki, soilik euskaraz erantzuteko aukera izatea.

Ez omen da parte onekoa kirol emanaldiak euskara hutsean eskaintzea, gure hizkuntza ulertzen ez dutenek ere zergak ordaintzen dituztela kontuan izanda.

Azkenik, gustu txarrekoa omen da, besteak beste euskarari esker lana duen kazetariari, kamera edo mikro aurrean ez dagoenean ere, euskaraz jarduteko eskatzea.

Euskaltzaleen Topaguneko buru berria den Kike Amonarrizek esana da

giro sozio-politikoak hobera aldatu dela, eta, euskara erdigunera eramanez gero, egungo egoera balia daitekeela aurrerapauso erabakigarriak emateko. Primeran.

EHUko Patxi Azpillaga irakasleak esan berri du, ikerketa talde baten ondorioak laburtzea xede, EiTBn erdarazko kateetan euskara gehiago sartzeko komeni dela Euskal Herriko komunikazioan erreferentzia izateko. Dotore oso.

Ildo berean, EiTBko zuzendari nagusi Maite Iturbek Eusko Legebiltzarreko kontrol batzordean azaldu du erakunde publiko honek %20ko diru igoera behar duela aurrekontuetan, lehen katea indartu ostean, planteatu daitekeelako euskarazko saio batzuk bigarren katean ematea erdarazko azpigituluz lagunduta. Erabat ados, baina...

Agian zuek erabaki estrategikoak hartzen dituzuen horietakoak zarete. Ni ez. Niretzat estrategikoa da lankideak euskaraz ari direla entzutea; urteetan ondoan izan ditudan kirol adituak euren euskara txukuntzen ari direla jakitea; erdaraz galdetu beharrik ez izatea euskaraz dakienari; kirol emanaldiak nire hizkuntzan jarraitzea; herri bat garela sinesten duen kirolariak denontzat hitz egitea. Guztiok uneoro aletxoa jartzen ez badugu, euskararen etorkizuna besteen eskuetan utziz, akabo estrategiak. ●

UXUE APAOLAZA
IDAZLEA

Txarra da

Langabezian egotea txarra da. Curriculumak bidaltzeak hartzen duen tartea egunetik egunera laburtu egiten da, gero eta azkarrago amaitzen direlako lekuak, indarra, gogo. Lanbidera egin beharreko itzuliak ere amaitzen dira noizbait. Ikastaroak egin, hizkuntzak ikasten hasi, ez zuenak, kotxeko karneta atera (inbertsioak egiteko dirua edukiz gero)... eta baikoitza bere bizioetara (egunak ordu asko dauzka). Ni, besteak besteak, albisteak eta horiei buruzko iritziak kontsumitzera.

Ea nire kezka arazo larriagotan lurperatzen zen: politika, ekonomia, gerrak, aurpegia jartzen duten feministen arteko bati emandako azken zaplaztekoa, idazle baten burutazio klasistaren bat... Eta haur

bat Palestinan, Sirian... Epaitzeko testuingururik behar ez duen bortizkeriaren batek apurtuta. Loak hartzeak lanak ematen ditu gero, digestio txarreko kontuak dira.

Orain ez daukat ordurik (dirua gehixea-go). Pentsa daiteke gaiak hobeto aukeratzeko ditudala: kezkak nire neurrikoagoak dira. Ironia pixka batez erraz irenstekoak. Espezializatu egin naiz. Presa handiagoko daukat kezkek baino.

Gaur haur bat ikusi dut erreta, goseak edo... ez dakit nongoa zen ere: Yemengoa? Kurdistangoa? Argazki bat zen, zeharka begiratu dudana pantaila batean. Ez dut gero bilaketarik egin. Biharko ordutegia doitzen lokartuko naiz, erraz. Mandotuta. Lanpetuta egotea (ere)... ●